

NR. 1 1975

TÄHEKE

IGA- HOMMI- KUNE TERE

KESAMAA
MANIVALD

Kõlab üle maa ja mere
igahommikune tere.

Kips ja kaps, kips ja kaps,
läheb kooli rannalaps.
Tuleb tuffavaid tal vastu:
kalur sadamasse astub,
sõiduks üle vahus mere.
«Tere hommikut!»
«Jah, tere!»

Igäuhte töö nüüd ootab.
Parandama tõttab noota
kibekärmelt naistepere.
«Tere hommikut!»
«Jah, tere!»

Tere, tuffav traktorist,
autojuht või motorist!
Tere, karjatalitaja,
müürissepp ja ehitaja!

Esimees, me rahvasaadik,
meister kalakombinaadist,
tubli kalasuutsutaja —
tere, kõla, tere, kaja!

Läheb kooli rannalaps.
Hommikus ei lähe üksi —
tuffav siin ja tuffav seal,
üfle tere, tõsta mütsi.

Tere, päike, tere, tuul,
tere, hommik, faevas ere,
tere, maa ja meri, suur! —
Igäuks saab rõmsa tere.

Illustreerinud EDGAR VALTER

Mati äpardus

Mati teeb alati ainult suuri asju. Sest suured asjad on hästi näha ja hästi kuulda.

Väikest vitsa ei karda ükski poiss. Suurt malca pelgab igamees. Vaikne nutt ei kutsu kedagi lohutama. Kõva kisa paneb vanaema jooksuma. Väike sületäis ei hakka kellelegi silma. Suure sületäie eest saab tingimata kiita.

Niisugune arukas poiss on Mati.

Eile hakkas ta kooliõues lumepalli veeretama. Mitte pisikest nagu põlveots. Ei. Suurt muidugi.

Veeretas ja veeretas. Lumepall oli juba suur nagu jalgpall.

Veeretas veel. Lumepall oli juba suurem kui suur õhupall.

«Kuule, Mati!» hüüdis Kati. «Aitab küll! Teeme lumemehe!»

«Ei aita!» ütles Mati ja veeretask edasi. Lumepall oli juba nii suur nagu kõige suurem rannapall.

«Kuule, Mati!» hüüdis Kati. «Mis sa tast niikaua veeretad! Teeme lumemehe!»

«Veeretan ikka!» ütles Mati.

Lumepall oli juba palju kõrgem kui Mati. Poiss ei jaksanud teda enam hästi veeretadagi. Aga veeretama pidi. Kati polnud veel imestanud, et küll on ikka pirakas!

Mati trügis ja punnis. Pani selja vastu palli ja surus kannad lumme. Peab veerema! Ja veereski. Tasapisi. Natukehaaval.

Et see Kati ka ükskord juba ei imesta! Õelgu ometi ära, et oi sa poiss, kui pirakas! Et kuidas sa küll jaksad!

Mati punnis. Pall veeres. Vaksa jagu, veel vaksa jagu . . .

Korraga oli Mati seliti lumes. Pall aga keris omatahtsi nõlvakust alla. Läks nii, et lumelatakad lendasid. Läks ja kasvas enda teel veelgi suuremaks.

Viimaks vuhises klirdi! läbi kasvahoone klaaside.

«Oi, küll oli kõva kõlin! Oi, küll tegi suure augu!» imestas Kati.

Aga Mati polnud enam põrmugi kiitusemaias.

«See on kõik sinu süü!» karjus ta ja hakkas, rusikas püsti, Katit taga ajama.

SIIS KUI KOOLITUNNID ON LÖPPENUD

Kuidas pakitakse piima? Kuidas valmistatakse apteegirohtu? Missugune on arsti töö? Mida teeb onu miilits?

August Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkooli III-b klassi oktoobrilapsed teavad. Neile jutustasid seda koondused.

Rauli ema on arst. Ta kutsus ühe tähekese enda juurde koondust pidama. Külalised said teada,

- kuidas haigustest hoiduda,
- miks enne sööki peab kindlasti käsi pesema,
- miks arstil läheb vaja kuulamistoru nimega stetoskoop.

Pärast oldi ise arstid ja kuulati stetoskoobiga üksteise südamelööke.

Eve isa on uurija. Ta kutsus ühe tähekese miilitsamajja koondust pidama. Külalised

- otsisid suure linnaplaani pealt üles oma koolimaja,
- arutasid Eve isaga, missugune peab üks tubli poiss või tüdruk olema,
- vaatasid, kuidas klaasist silm nimega luup väikesed asjad suureks teeb.

Pärast arutati omavahel, et küll see on ikka imealik: nii palju kui on inimesi, on ka erisuguseid näpujälgi.

Keio isa viis ühe tähekese ekskursioonile piimakombinaati. Külalised said teada,

- kuidas masinad kohupiima valmistavad,
- kuidas masinad jäätist teevad,
- kuidas masinad piima mõõdavad ja pudelisse panevad.

Muidugi nähti sedagi, kuidas inimesed nende masinate-aparaatide tööd juhivad.

Vahel teevad tähekeseid ka ühise koonduse. Seks puhuks ehivad nad ära oma ilusa avara klassiruumi. Niisugustele koondustele kutsutakse ka külalisi. Rahvaste sõpruse koondusele kutsuti naabruses asuva vene kooli III-b klass. Külaliste auks õpiti vene keeles selgeks näitemäng «Taretareke». Igal lapsel oli osa!

Nõukogude armee aastapäeva koondusele tulid isad. Siis olid ühe tähekese lapsed lennuväelased ja teise omad piirivalvurid ja kolmanda omad sideväelased. Ja veel sanitarid ja meremehed. Marsiti nii, et põrand põrus. Päris sõjamees, onu major, võttis paraadi vastu.

Nüüd on jälle Nõukogude armee aastapäev lähemas. Kuidas III-b klassi lendurid ja sidelased ja sanitarid ja meremehed ja piirivalvurid kavatsevad seda pidupäeva vastu võtta? Ai, see on alles nende saladus!

A. Jakobsoni nim.
Pärnu 1. Keskkool

JÜRI RANT

ELLEN NIIT on kirjutanud Pille-Riini lugusid, Triinu ja Taavi jutte ja palju palju luuletusi, mille riimid kõlavad nii ilusasti, et jäävad iseenesest pähe. Hiljuti ilmus Ellen Niidult uus luuletuskogu «Midrimaa», õige pea on aga oodata pisikeste näidendite raamatut «Triinu ja Taavi taskuteater». Kuid mida teeb kirjanik praegu? Praegu kirjutab ta «Tallinnfilmile» stsenaariumi «Kas tasub tappa tuulelohet!».

ELLEN NIIT

TAADI TASKU- KELL

Triinu ja Taavi taadil on tore taskukell. Taskukellal on helevalge numbrilaud. Numbrilaul on kaks musta osutit. Osutite ümber käib kellanumbrite ringmäng. Ainult et ringi ei käi numbrid, vaid hoopis osutid. Öhtul tohib Taavi kella üles keerata. Taadi kella keeratakse võtmega nagu Triinu üleskeeratavat tibu. Kurr; kurr, kurr — häälitseb kell mõnusalt. Taavi oskab keerata tasa ja targu. Siis tõstab ta kella kõrva juurde. Tiks-tiks-tiks! nokib kell aega. Täpselt nagu tihane pekki, mõtleb Taavi. Taadi taskukell ongi tihase moodi, kuldkollane ja kapslid kui tiivad lendvel. Taavi paneb kella

kummutinurgale. Seal see siis istub ja tiksud, taadi kuldtihane.

Kella pesa on taadi taskus. Sinna lendab ta varahommikul. Päeval käsutab kell taati: kella kaheteistkümneks lõunale, kella kuueks koju Teetu sülle võtma.

Öhtul kell taati ei käsuta. Öhtul annab kell taadile lahkesti nõu: kell kakskümmend päeva-uudised, kell kakskümmend üks — aeg ja sündmused. Öhtuti istub ta ise kenasti kummutil, õige aeg noka vahel.

«Taati, kas sinu taskukell sekundeid ei näitagi?» pärib Triinu.

«Mis ta nii pisikesi asju peaks näitama,» arvab taat. «Aitab minutitest küll. Isegi minuteid läheb ainult memmel vaja. Munakeetmiseks viis minutit, koolijõudmiseks kümme minutit, koogiküpsetamiseks kakskümmend viis.»

«Mis siis sinul vaja läheb?» küsib Taavi.

«Ikka pikki tunde,» ütleb taat. «Ja veel parem päevi ja aastaid.»

«Oi aeg,» imestavad Triinu ja Taavi, «millal küll see pisike kell aasta jõuab ära nokkida?! Aasta on ju suur nagu mägi.»

«Liigagi ruttu käib see ta käes,» arvab taat.

«Taatide aastad on ju tunduvalt pisemad kui laste omad. Taatide aastad pole kella käes midagi. Natuke nokaga täksida, ja ongi läinud.»

«Pomm!» lööb suur seinakell.

Tema minutid on suured kui kõrvitsad. Täiesti laste minutid.

Illustreerinud ASTA KRISTIANSON

ADOLF RAMMO

TALVEÕHTU

TALVEÕHTU, TALVE TUMMUS,
IMEPUHTA LUME LUMMUS.

ASTUN ARALT, ASTUN VAKKA
KOHEVASSE HANGELAKKA.

KUKUB KÜLMA SAAPA SÄARDE.
KUID MA JÕUAN AHJU ÄARDE.

TÕSI TÕEKS JA NALI NALJAKS,
VARBAD NÜÜD SIIN VÕTAN PALJAKS.

AHJUSUUS ON SUIISA SUVI.
MINUL LUGEMISEHUVI.

KENA SURIN-VURIN IHUS,
ISTUN, JUTURAAMAT PIHUS.

ARVI SIIG

VARESE
KOOLIVIHK

Vares, väga linnuke,
polnudki nõnda väga:

vares, väga linnuke,
hakkas tarkust nõudma
taga.

ELAR KUUS

KOLE ÕUN

Tund lõppes, õpetaja lahkus. Asusime Mihkliga ise kahekesi õpetajalaua taha. Mina hüüdsin:

«I-a, klassist välja!»

Mihkel käsutas:

«Silmapilk!»

Ükski meiega vaielda ei julgenud, hakati vudinal minema. Kui tüdrukud sealjuures kilkama kippusid, hoiatasime neid: «Kuss!» Kohe kõndisid nad kikivarvul. Kui Kaarel lävel Paulile jala ette pani, nii et too kápuli kukkus, tegime Mihkliga sammu sinnapoole. Jalapanija kokkus, aitas Pauli püsti, koguni võttis tal õrnalt ümbert kinni. Siis veel viskas pisike Peep paberikribu põrandale. Ent meil tarvitses ainult näpp tõsta, ning Peep koristas kribu ära, kogeldes: «Va-vabandust!» Niisugune vägev võim oli meil Mihkliga. Arusaadav: olime korrapidajad.

Tühjenenud ruumis leidsime maast vaid paar juuksekarva, viisime need prügikorvi. Aga värske õhu jaoks aknaid avades kuulsime klassi kaugemast nurgast matsutamist. Keegi kükitas pingi all — Hillar!

«Mis sina siin õiendad!» pahandas Mihkel.

«Söön,» seletas Hillar pungil suuga.

«Süüa klassis hoopis ei tohi, kord on kord!» kärkisin mina.

«Mine koridori!» Mispeale Hillar:

«Koridoris küsivad teised ka õuna — ena, millised nad mul on! Neid jagada ei täi.»

Meile ta küll pakkus ühte kahe peale, ilmatu suurt ja peh-

met. Kuidas sa sihukest tagasi lükkad! Noogutasime Hillarile: kükita edasi.

Otsisime, millega saadud maiustust pooleks lõigata, kui juba helises kell. Lapsed tormasid klassi. Mina peitsin õuna taskusse, loofes et ta seal saladusse jääb. Samas kostis:

«Tohoh, Hillar sees! Miks temal korda rikkuda lubati!»

Kõik silmitsesid poissi, kes pingi alt ilmus, siis mind ja Mihklit. Enamik ei osanud a-d ega o-d öelda. Pisike Peep aga kargas esile. Äsja meie ees kogelnud, vuristas ta nüüd: «Mina pean homme korda pidama. Ei teadnud, kuidas pida. Uurisin seda uksepraost. Nägin küll, miks nad Hillari sisse jätsid.»

«Miks! Miks! Miks!» nõudis klass põnevil.

«Ta andis neile õuna.»

Tõusis põrgulärm. Kisati: «Korrapidajad lasid end ära osta!» Kuna õpetaja oli tulemas, katsusime kisajaid vaikseks kätada. Kuid meid ei kuulatud enam. Ikka selle õuna pärast.

Tunnis võpatasin, kui käe kogemata taskusse pistsin. Mulle tundus, et seal on kärnkonn, madu või krokodill. Müksasin Mihklit: «Võta ta endale.» Tema kõverdas huuli: «Ära seda koledust teisele topi.»

Koduteel seisatasin pargi väraval, mille raudpostid olid õõnsad. Luurasin, kas keegi ei vaata. Ronisin posti mööda üles. Litsusin koleda õuna posti õõnde. Et muidu ei mahtunud, löin talle rusikaga otsa.

Illustreerinud HEINO SAMPU

Vares lendas, vares käis,
tegi tähtedega algust:

välja rühkas vihik täis
nüüd on vareselalgu...

LEELO TUNGAL

Une-laul

Koerakuutides magavad
väikesed kutsud.
Suure kivi all magavad
väikesed lutsud.
Väiksed siilidki tuduvad,
okkad ludus.
Tedretibud on uinumas
metsa all udus.
Pesas oravad magavad,
sabad sassis.
Köögis kassipoeg tudub,
vunts piimatassis.
Kõikjal magavad
memmede silmaterad:
väiksed kalad
ja sule- ja karvakerad —
haugid, hiired ja jänessed,
vutid ja mutid...
Arva ära, kas neile ka
on suhu pistetud lutid!

VENE KIRJANIK
IRINA TOKMAKOVA

Une-elevant

Pint-pant, pint-pant,
tänaval käib elevant,
vana une-elevant,
pint-pant, pint-pant.

Sammub, tammub akna all,
tuba juba tumehall.
Unenäosse, pint-pant,
tuleb une-elevant.

Tõlkinud HELJO MÄND

JOSEF GUGGENMOS

Uneräolinnud

Liesel:

«Tead, kui põnev, nägin öösel unes,
et ma olin väike papagoi.
Tiivad olid mul ja kaunid suled,
olin kaugel lõunamaal Malais.»

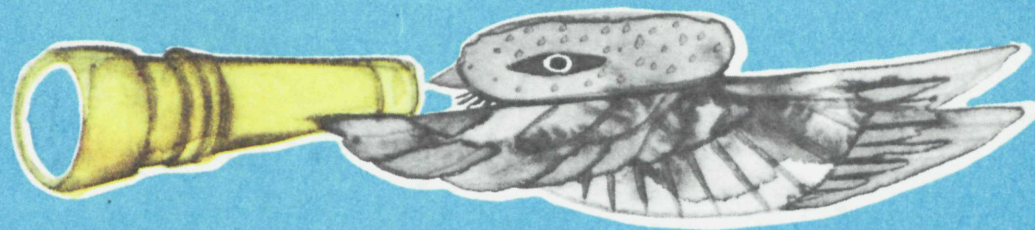
Leeni:

«Mina ka. Ma olin kakaduu.
Kas ei näinud sa mind palmipuul?
Olin roosa. Sinust palju kenam.
Kahjuks võrrelda ei saa me enam.»

Liesel:

«Homme öösel otsin üles sind.
Eks siis näe, kumb meist on kaunim lind!»

Tõlkinud HELJO MÄND

IRA LEMBER

Öösorr

Arvad vist, et öösorr
magab öösel norr-norr!
Paneb ööseks sinu järgi
selga pika unesärgi.

Kõik on hoopis omamoodi:
siis kui sina oma voodis
vaatad vaikselt kinnisilmi
unemati multifilmi,
öösorr juba öisel töö,
kaelas kiiker, vibu vööl.

Öösel kütib öösorr,
päeval magab norr-norr!
Sätib tiivad viiki,
lendab uneriški.

Illustreerinud ENE PIKK

RAMIRO AITAS VANGIDEL PÕGENEDA

Ramiro on sinuvanune poiss. Ta elab teisel pool maakera — Lõuna-Ameerikas, maal, mille nimi on Tšiili. Kui maa-kaardilt vaadata, tuletab Tšiili meelde pikka kitsast vööd. See maa on suure mere ja kõrgete mägede vahel ning tema ühes otsas laiuvad kuumad kõrbed ja teises otsas ujuvad mööda merd külmad jäämäed. Aasta-ajad ja kellaajad on Tšiilis meie omadele vastupidised. Kui meil on talv, on seal suvi, kui meil on päev, on seal öö.

Tšiili on rikas loodusvaradest. Seal leidub rauda ja vaske, seatina, tsinki ja kulda. On kivisütt ja naftat. Kuid rahvas elas väga vaeselt, sest kõik kaevandused ja tehased kuulusid rikastele kapitalistidele. Tšiili tööinimesed tahtsid ise saada oma maa peremeheks. Ja nad saidki. Moodustati uus valitsus. Kaevandused ja tehased võeti kapitalistide käest ära ja need said rahva ühisomandiks. Suurendati tööliste palku. Talupoegadele anti tasuta põllumaad. Lastele hakati iga päev tasuta andma pool liitrit piima.

Kapitalistid ei sallinud uut valitsust. Ja siis ühel päeval võttis sõjavägi töörahva käest võimu ära. Paljud inimesed tapeti, paljud pandi vangi. Nüüd võimutsevad kurjad kindralid Tšiilis juba rohkem kui aasta aega. Sõdurid viisid kodust ära ka Ramiro isa ja vanema venna. Mitu päeva hiljem rääkis

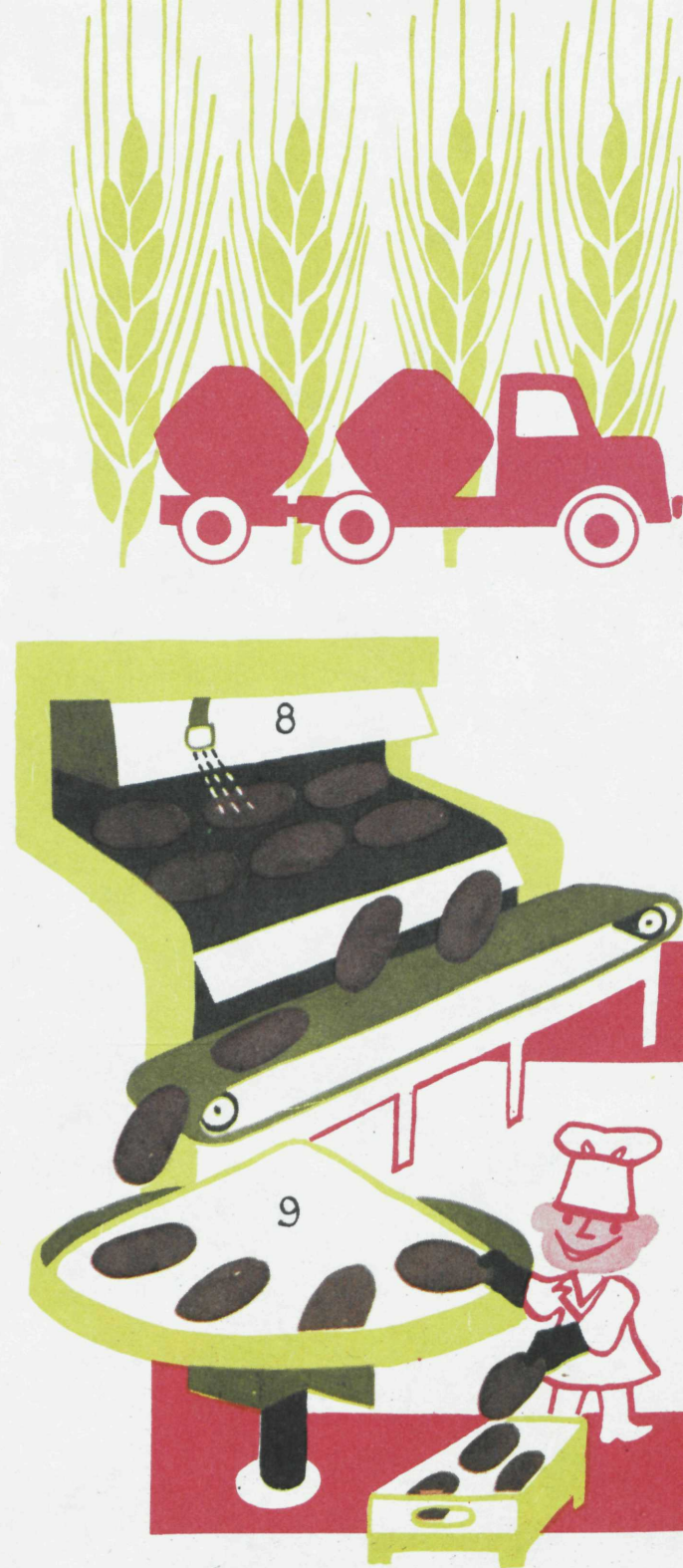
Pedro, üks venna sõpru, et inimesi hoitakse staadionil vangis.

Staadionil? Ramiro hakkas nihelema. See oli talle tuttav koht, sest ta armastas jalgpallimängu nagu kõik poisid. Varem käis ta alati kõiki mängu vaatamas. Kui korrapidajad vahel poisse piletitä staadionile ei lasknud, oli poistel sissepääsuks isegi oma salakäik. Täiskasvanud ei teadnud, et vanasse maa-alusesse tunnelisse, mille ukseava on otse tribüüni külje all seisva jäätisekioski taga, pääseb hõlpsasti ka kõrvalmaja hoovist. Ramiro jutustas Pedrole poiste salakäigust. Pedro käskis seda endale näidata...

Järgmisel hommikul rääkisid naabrid, et öösel olevat hulk vange staadionilt saladuslikul kombel põgenema pääsenud. Öhtul, kui lapsed olid juba voodis, tuli Pedro, soostas midagi emaga ja patsutas möödamines Ramirod põsele. «Oled tubli poiss,» ütles ta. «Ka sinu isa ja vend on nüüd vabades.»

Pärast seda ei ole Ramiro enam Pedrot näinud. Ema aga räägib, et kogu tšiili rahvas võitleb oma maa vabaduse eest. Võitlevad ka Ramiro isa ja vend. Millal aga saabub võit, et isa ja vend saaksid jälle kodus elada? Seda ema ei tea. Ta vaid ütleb: «Peame veel ootama!»

ENDEL PÖDER

LÄHME ÜHESKOOS MUSTAMÄE LEIVATEHASESSE ja vaatame, kuidas tehakse leiba!

Veskist toodud jahu imeb pump mahutisse ehk torni [1].

Leivajahu peab olema täiesti puhas. Seepärast lastakse tornist tulev jahu läbi mitmesuguste sõelte ja magnetite [2]. Sõelad puhastavad jahu prügist, magnetid aga tõmbavad enda külge metallipuru, kui seda on juhuslikult jahu sisse sattunud. Edasi läheb jahu taignasegajasse [4]. Siia lastakse ka vesi, soolalahus ja käärimise tekitamiseks juuretis käärimistõrrest [3].

Taignasegajas saab jahust, juuretisest, soolalahusest ja maitseainetest tihe taigen.

Nüüd algab leivapätside valmistamine. Vormimismasinas [5] löikab nuga taigna ühesuurusteks tükkideks. Rull vormib taignatükid ümmarguseks ja siis lähevad need vormidesse — piklikesse [6] või ümmargustesse riidest kottidesse [7]. Vormid viib lint kerkimiskappi. Umbes poole tunni jooksul on taigen kerkinud.

Seejärel vorm eraldatakse ja leib läheb küpsetusahju. Ahjust tulevaid leibu piserdatakse veega [8], siis ei lähe koorik kõvaks. Küpsenud leivad saadab lint ladumislauale [9], kust nad tõstetakse kastidesse. Leivakastid sõidutab elektrikäru laoruumi.

Läheb vaja 14 tundi, et maitsev leib oleks valmis kauplusesse viimiseks.

NUGISE JAHILKÄIK

Metsa kohal kumas kuu. Selle sinakas valguses heitsid puud lumehangedele tumedaid varje. Kuuselatva lendas öökull ja hakkas huikama. Lähedal puuõõnsuses aga elas nugis. Tema pesa oli ääreni linnusulgi täis. Öökulli huikamine äratas nugise. Krapsti kargas ta oma pehmest soojast pesast välja. Tal oli kõht hirmus tühi ja ta otsustas linnujahile minna.

Vargsi hiilides ronis nugis mööda kuusetüvesid üles. Ta teadis, et ladvavõrades asuvad oravate ehitatud, kuid nüüd juba ammu maha jäetud pesad. Nende samblakambrikestes aga armastavad öösiti magada talilinnud — tihased ja põialpoisid.

Kuid lindude uni oli erk. Nad kuulsid nõrka oksapraksatust või röövli teravate küünte tasast krabina. Enne kui nugis jõudis pesadeni, lendasid tihased ja põialpoisid vurdi minema.

Järsku nägi nugis lumel libisemas tumedat varju. Välkkiirelt peitis ta end maas lamava puutüve taha. Öhus lendas hääletult suur kassikakk, kes oli nugist märganud ja tahtis teda oma tugevate küünte vahele haarata. Kuid nugis pugus puutüve tagant kannujuurikate vahele ja oligi pääsenud.

Nugis jätkas jahiteekonda. Ta teadis metsaserval üht vana, seest õõnsat mäнди. Sealt oli ta varemgi väiksemaid kakke ja rähne näpsanud. Nüüd aga ööbisid seal tihased ja porrid. Maapinna lähedal puu-

õõnsuses pesitsesid metsahiired. Nugis pistis oma vurrulise nina oksaauku, mis puuõõnsusse ulatus. Äkki ta kiunatas ja tõmbas pea tagasi: terav rähninokk oli talle vastu nina valusa vopsu andnud.

Sale nõtkeröövlom lippas lumemattunud soo äärde. Seal kasvasid kased, mille urvad on tetrede maiusroaks. Öö tulekul kukutavad tedred end puudelt alla, kukerkuuti koheva lume sisse. Nad veedavad öö hinges, oodates hommikut.

Vana tedrekukk kuulis lumekrabina ja häälitse hoiatavalt. Lumepilv paiskus üles, kui tedreparv lendu tõusis. Nugis vaatas lindudele kurvvalt järele ja küllap mõtles endamisi: «Kõht nuriseb näljast, kuid värsket linnuliha kätte ei saa. Pole parata, pean tagavarasid noolima minema.»

Nugisel oli kodulaanes lummetuisanud kannu all toiduladu. Seal hoidis ta juba suvel püü pesast näpsatud mune. Osavalt kaapis ta lume laiali ja otsis munad juurikate vahelt nagu külmpapist üles. Ja varsti kõht enam näljast ei nurisenud.

TIIT RANDLA

PIISKTEHNIKA

Piisktehnikaks vajame šablooni.

Juuresoleval pildil näed kooliminevaid lapsi. Tähelepanelikumalt vaadates selgub, et töö on tehtud ühe šablooniga. Kord on seda paigutatud kõrgemale, kord madalamale, siis ette- või tahapoole. Nii saabki edasi anda laste liikumist ja erinevaid asendeid.

Kuidas šablooni valmistada? Võta tükk tugevat joonistuspaperit või pappi ja joonista sellele lapse siluett. Torka käärid silueti keskelt läbi ja löika kujund piirjooni mööda välja.

Kujundi paberile kandmiseks on vaja akvarell- või guaššvärve (ka tušš sobib), hambaharja, mida sa ei kasuta, ja pliiatsijämedust pulka.

Kata laud pakkimispaperiga. Sellele aseta joonistuspaper ning paiguta šabloon tihedalt vastu paberit. See osa tööst, mis jääb šabloonist ümbert välja, kata teise paberiga. Nüüd pane harjale pintslitäis värvi. Hoia pulka šabloonist natuke kaugemal ja kõrgemal. Aseta hari pulgale ja tõmba sellega šabloonist suunas värvi. Kui värv on küllalt paks, siis lan-

geb see väikeste piiskadena paberile ning «trükibki» kujundi. Liiga vesine värv valgub šabloonist serva alla ja rikub töö.

Esmalt tee õige väheste piiskadega valmis tagumised kujundid. Nii saad heledamad toonid. Eespool asetsevaid kujundeid kata mitu korda. Siis tulevad tumedamad toonid. Kokkusalamise vältimiseks lasse piisad vahepeal kuivada. Erinevaid värvusi kasuta võimalikult vähe.

SENTA KIVISTIK

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Meie Pisike

Laste talv

KOOLIMAJA UKSE EES
SEISAB VALGE LUMEMEES.
LAPSED LUMES JOOKSEVAD,
LUMEPALLE TEEVAD NAD.

MÕNI LASTEST LIUGLEB JÄÄL,
MÕNI SUMAB LUMEMÄEL.
MÕNI LAPS KUI LUMEPALL
SEISAB LUMESAJU ALL.

ILONA TOMINGA,

V. Kingissepa nim. Tallinna 20. Keskkooli

III-b klassi õpilane

Tooma kavalus

Õpetaja andis meile ükskord vene keeles terve lehekülje jutustada. Kui kolmapäeval vene keele tund käes oli, kutsus õpetaja Tooma jutustama. Toomas läks klassi ette, tegi kummarduse kah veel ära... ja kus siis kukkus kõhimal! Aga õpetaja sai aru, et Toomas vigurdab, ja nii saigi Toomas halva numbri.

EERO VALDNA,
Tallinna 44. Keskkooli
III-a klassi õpilane

Käisin ema töö juures. Sinna on üles pandud lindude söögimaja. Toidu valik on rikalik: seal on rasva, hirssi, saia ja päevalilleseemneid. Kõige rohkem maitsevad lindudele päevalilleseemned. Asetasime need kausiga aknalauale. Küll tiirutasid linnud akna vahet, aga keegi ei julgenud esimesena tulla.

Näe imet! Üks pisike tihasesirts lendas viuhsti kausi servale. Vaatas siia, vaatas sinna, ja napsti oligi seeme noka vahel. See andis julgust teistelegi. Kordamööda hakkasid nad kausi kallal käima. Panime veel lindude julguse proovile. Võtsin seemned pihku ja hoidsin kätt aknalaual. Käsi juba külmetas, aga keegi ei julgenud tulla. Lõpuks see väike tihane siiski tuli. Hüppas aknalauale, vaatas mulle otsa, vaatas käe poole ja pani oma väikesed varbad minu sõrmedele. Sirutas kaela pikaks ja saigi seemne kätte. Küll oli ta kiire ära lendama!

Sellele julgele tihasepoisile panime nimeks Meie Pisike.

KÜLLIKE ESKEL,
Järvakandi Keskkooli
IV-a klassi õpilane

KANA, PART JA HIIR

UKRAINA
MUINASJUTT

E lasid koos kana, part ja hiir. Kord läksid nad õuest välja jalutama. Kana leidis paar nisutera. Rõõmsalt hüüdis ta oma kaaslastele:
«Leidsin teri, leidsin teri! Need tuleks

jahuks jahvatada — kes viib need veskisse!»

«Mina mitte,» ütles part.

«Mina ka mitte,» lausus hiir.

Kana viis terad ise veskisse ja laskis jahuks jahvatada.

«Kes toob nüüd jahu koju!» küsis kana.

«Mina mitte,» ütles part.

«Mina ka mitte,» lausus hiir.

Kana tõi ise jahu koju.

«Kes asub jahust taignat sõtkuma!» küsis kana.

«Mina mitte,» ütles part.

«Mina ka mitte,» lausus hiir.

Kana sõtkus ise taigna valmis.

«Kes kütab nüüd ahju tulipalavaks!» küsis kana.

«Mina mitte,» ütles part.

«Mina ka mitte,» lausus hiir.

Kana küttis ise ahju tulipalavaks.

«Kes pistab taigna ahju!» küsis kana.

«Mina mitte,» ütles part.

«Mina ka mitte,» lausus hiir.

Kana pistis ise taigna ahju.

Kui kook oli ilusti pruuniks küpsenud, pani kana selle taldrikule ja küsis:

«Kes nüüd kooki sööma hakkab!»

«Mina!» ütles part.

«Mina ka!» lausus hiir.

«Ei!» hüüdis kana. «Teie ei tahtnud töötada, ärge tahtke ka kooki süüa!»

Illustreerinud EDE PEEBO

fõlkinud ELLEN ORGMETS

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231